

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηθασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

Ο Μίδα του μηδενός

Πόσα από τα κόμματα του ελληνικού Κοινοβουλίου διαθέτουν έστω εκατό γραφεία σε όλη τη χώρα, και ορισμένα ακόμα στο εξωτερικό, από τις ΗΠΑ έως τη Νορβηγία; Και να μην είναι μάλιστα άδεια κελύφη, με μια ετοιμόρροπη πινακίδα, φθαρμένες αφίσες και ένα υπόλειμμα σημαίας, αλλά πλήρως εξοπλισμένα; Μόνο στην Ελλάδα, τα γραφεία Σώρρα, τα γραφεία όπου συγκεντρώνονταν οι πιστοί της «Ελλήνων Συνελεύσεως» για να ορκιστούν στον Ελλάνιο Δία και στον εκ Πατρών εκλεκτό του, ξεπερνούσαν τα 216. Εύκολα υπολογίζουμε πόσα αναζητούν ήδη θαμώνες, αν όχι και καινούργιους ενοικιαστές, μετά την καταδίκη και την εξαφάνιση του «νέου Κολοκοτρώνη», όπως τον αποκαλούν οι τελευταίοι των ιντερνετικών «συμπολεμιστών» του, εφιαλτικά ανιστόρητοι.

Ετσι γίνεται πάντοτε με τους ευεργέτες. Οι πρώτοι που τους εγκαταλείπουν είναι οι ευεργετηθέντες. Και μπορεί το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων της Πάτρας να καταδίκασε τον κ. Σώρρα σε οκταετή κάθειρξη, για υπεξαίρεση κατ' εξακολούθηση

και κατ' επάγγελμα, αυτό όμως δεν του αφαιρεί την ιδιότητα του μεγάλου ευεργέτη του έθνους. Δεν μας βοήθησε βέβαια με τα άφαντα δισεκατομμύριά του να αποπληρώσουμε το χρέος της χώρας, που οι ρίζες του χάνονται στα χρόνια του πρώτου Κολοκοτρώνη, του αυθεντικού. Μας βοήθησε ωστόσο να συνειδητοποιήσουμε για μία φορά ακόμη πόσο ευεπίφοροι είμαστε στο να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία σε πράγματα βλακώδη που γλυκαίνουν όμως την ακοή μας και, παρότι γενικώς καχύποπτοι, να αυτοαφωπλιζόμαστε μπροστά σε όποιον κολακεύει ό,τι πιο ναρκισσιστικό (εθνικά ή φυλετικά) φωλιάζει μέσα μας.

Απλό ήταν το σενάριο του Μίδα με τη μηδενική περιουσία, τρεις παράγραφοι όλες κι όλες. Γι' αυτό και βρήκε εύκολα κάμποσες χιλιάδες κομπάρσους, που πίστεψαν πως θα γίνουν επιτέλους πρωταγωνιστές. Παράγραφος 1η: Είμαστε Έλληνες, οι άρχοντες της οικουμένης, η οποία μας οφείλει την ευγνωμοσύνη της εις τους αιώνες των αιώνων, επειδή είμαστε αυτοί που είμαστε, ή μάλλον επει-

δή γεννηθήκαμε εδώ που γεννηθήκαμε. Ως εκ τούτου (παράγραφος 2η): Δεν χρωστάμε κανενός, μας χρωστάνε όλοι. Παράγραφος 3η: Αν ωστόσο κάποιοι επιμένουν ότι τους χρωστάμε, είτε για το δικό μας κράτος πρόκειται είτε για ξένα, εμείς, σαν πιο ξύπνιοι, οι πιο ξύπνιοι, μπορούμε μια χαρά να τους ξεχρεώσουμε με ομολογίες αέρος-αέρος. Και είμαστε οι πιο ξύπνιοι επειδή είμαστε οι άρχοντες της οικουμένης, πράγμα που μας επαναφέρει στην πρώτη παράγραφο. Κάπως σαν τους κυκλικούς ορισμούς...

Όσοι έδιναν 27 ευρώ στα σωρραϊστικά γραφεία για να προμηθευτούν το τάχα ειδικό έντυπο με το οποίο θα μπορούσαν να στείλουν «έγκυρο εξώδικο» σε εφορίες, ασφαλιστικά ταμεία κ.τ.λ. δεν ήταν οι αφελέστεροι. Ήταν αυτοί που πίστευαν ότι συναριθμούνται στους ευφύτεστερους. Γι' αυτό, λοιπόν, είναι μέγας ευεργέτης ο κ. Σώρρας. Όλα αυτά τα εξυπνοπούλια κατάντησαν πια περίγελο των «πλίθιων» συμπολιτών τους που δεν είχαν χάψει το δόλωμα.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Το του Μιλτιάδου... ντρόπαιον

Μπορεί να μην είναι από το σόι των Μπιστοτάκηδων, αλλά δεν είναι και παρακατιανός ο Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης. Γαλαζοαίματος της Ν.Δ. είναι ο άνθρωπος, από οικογένεια βαρόνων, με όνομα πατρός σεβαστό και θπτείες δημαρχιακές και υπουργικές. Είδατε όμως τι έπαθε χθες στον ΣΚΑΪ. Τόλμησε ο έρμος να πει ότι δεν συμφωνούν -στη Ν.Δ.- σε όλες τις «παράλογες απαιτήσεις» των δανειστών. Ότι στα εργασιακά, στις συλλογικές συμβάσεις και τις ομαδικές απολύσεις, για παράδειγμα, «εμείς είμαστε μαζί με την κυβέρνηση». Έτσι είπε, και μάρτυρας αδιάψευστος το σχετικό βίντεο.

Ε, τι ήταν να το πει. ΜΑΖΙ με την κυβέρνηση! Δεν έπεσε ευτυχώς φωτιά να τον κάψει, αλλά έπεσε SMS να τον τσουρουφλίσει. Ξαφνικά έχασε την ηρεμία του και άρχισε να ζητάει φορτικά, σχεδόν απελπισμένα, τον λόγο, ενώ ο παρουσιαστής τσινούσε ότι ο χρόνος τελειώσε. Πήρε τελικά τον λόγο για να αναιρέσει τσάτρα-πάτρα όσα «παρεξηγήσιμα» είχε ξεστομίσει. Να πει τα γνωστά για ιδεοληψίες και μπλα-μπλα. Και πάνω στην αντράλα του, να σκάσει και το μυστικό: «Επειδή πήρα ένα μήνυμα...». Επειδή πήρε ένα μήνυμα, τραγούδησε ασθμαίνων το τροπάριο του Κυριάκου! Κατόπιν τούτου, ας αποδώσουμε τα εύσημα στο κέντρο επιχειρήσεων της ομάδας αλήθειας. Διότι, όπως αποδείχτηκε, παρεμβαίνει ακαριαίως σε κάθε ολίσθημα, όσο επώνυμος κι αν είναι ο δράστης. Μπορεί να φανταστεί κανείς τη σκηνή: Παιδιά, αυτός ο μαλάκας ο Βαρβιτσιώτης, είπε το-και-το. Τιιιιι; Και πριν το τι-ιιιι ολοκληρωθεί, πέφτει το SMS επί της κεφαλής του δράστη. Ο οποίος, για να αποφύγει προφανώς τα χειρότερα επί της κεφαλής του, σπεύδει να ανασκευάσει. Κι αυτό είναι το δεύτερο σημείο που αξίζει εύσημα. Λόχος οι μπαγάσπδες στη Ν.Δ. Υπό τις διαταγές του Κυριάκου.

Υπάρχει βέβαια και το τρίτο: Η γραμμή με τα δύο σκέλη. Πρώτον, μην υβρίζετε τους δανειστές. Και δεύτερον, υβρίζετε τους κομμουνιστές. Να κοκορεύεσαι ότι είσαι ΜΑΖΙ με τους δανειστές δεν υπάρχει πρόβλημα -το αντίθετο μάλιστα. Αν ψελλίσεις όμως ΜΑΖΙ με την κυβέρνηση, αντί να τη βρίσεις, σε τρώει το μαύρο φίδι. Και ο δύστηνος Βαρβιτσιώτης δεν γελοιοποιήθηκε απλώς, επειδή έθεσε εαυτόν εκτός βρισίματος. Έγινε με τη διαπόμπευσή του παράδειγμα προς αποφυγήν για όλο τον λόχο. Να τους κρατάει μακριά από κάθε ύποπτο ΜΑΖΙ το του Μιλτιάδου... ντρόπαιον!

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Κωλοτούμπες

Στην πολιτική υπάρχει ένας κανόνας: «Ποτέ μη λες ποτέ». Έχει επιβεβαιωθεί πολλές φορές. Κι όμως παραβιάζεται. Πολιτικοί λένε δημοσίως ότι «το κόμμα μου δεν υπάρχει περίπτωση, ο κόσμος να χαλάσει, να συνεργαστεί με κείνο το κόμμα γιατί οι διαφορές μας είναι αγεφύρωτες». Όταν η πραγματικότητα έρχεται να διαψεύσει τις πομπώδεις εξαγγελίες γίνεται η κωλοτούμπα. Οι οπαδοί του «ποτέ» εκτίθενται, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες που καταβάλλουν για να εξηγήσουν την αλλαγή της στάσης τους.

Τα επιχειρήματα είναι γνωστά και πολυχρησιμοποιημένα: «Οι συσχετισμοί άλλαξαν», «εθνικοί λόγοι μάς υποχρεώνουν να συμπλεύσουμε», «αυτοί ήρθαν σε μας, δεν πήγαμε εμείς σ' αυτούς» και πάει λέγοντας. Τα παραδείγματα πολλά: Ποιος φανταζόταν ότι η κομμουνιστική Αριστερά και η Δεξιά θα μπορούσαν να συνεργαστούν σε επίπεδο εξουσίας;

Κι όμως, συνέβη με την κυβέρνηση Τζαννετάκη. Η αιτία που τους έφερε κοντά επισήμως ήταν η κάθαρση, ανεπισήμως όμως ήταν η λεηλασία του ΠΑΣΟΚ και η εξουδετέρωση του Α. Παπανδρέου.

Ποιος φανταζόταν τη δεκαετία του '80 ότι δύο ορκισμένοι εχθροί, ο Ανδρέας Παπανδρέου και ο Κωνσταντίνος Μπιστοτάκης, δηλαδή ο κρυφός αρχηγός της 17 Νοέμβρη κατά την εκτίμηση της ηγεσίας της Δεξιάς, και ο «Εφιάλτης της Δημοκρατίας», όπως αποκαλούσε τον Μπιστοτάκη ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ, θα στήριζαν την ίδια κυβέρνηση χωρίς να υπάρχει εθνικός λόγος (π.χ. πόλεμος); Κι όμως συνέβη με την οικουμενική. Οι φιλοφρονήσεις «Ανδρέα μου», «Κώστα μου» έμειναν στην ιστορία. Αυτά που έγιναν εκείνη την περίοδο -τα ανήκουστα για τους περισσότερους- ήταν η μαγιά για να φτιαχτεί η ζύμη που οδήγησε στην κυβέρνηση εθνικής μνημονιακής σωτηρίας με την εμπλοκή της Ν.Δ. του Αντ. Σαμαρά και του ΠΑΣΟΚ του Ευάγγ. Βενιζέλου.

Το «ποτέ με το ΠΑΣΟΚ του Μνημονίου με το λάθος μείγμα», που φώναζε ο Αντ. Σαμαράς στο Ζάππειο, ξεχάστηκε. Η εξουσία είναι το ισχυρότερο αφροdisιακό. Επίσης ουδείς φανταζόταν ότι ένα κόμμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ) και ένα κόμμα της Δεξιάς (ΑΝ.ΕΛΛ.) θα μπορούσαν να συνυπάρξουν αρμονικά. Συμβαίνει στις μέρες μας.

Τα θυμήθηκα όλα αυτά διαβάζοντας την κατηγορηματική δήλωση του γραμματέα της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ Στέφανου Ξεκαλάκη: «Μετά βεβαιότητας μπορώ να πω ότι δεν υπάρχει ούτε ένα μέλος του ΠΑΣΟΚ, ούτε μια οργάνωση, ούτε ένα στέλεχος Κεντρικής Επιτροπής που να επιθυμεί τη συνεργασία μ' αυτόν τον ΣΥΡΙΖΑ... Ένα κόμμα του λαϊκισμού, της πολιτικής ψευδολογίας, ανίκανο να ανταποκριθεί στις ανάγκες του λαού και της χώρας». Να περιμένουμε και σ' αυτήν την περίπτωση τη διάψευση; Θα δούμε. Στελέχη του ΠΑΣΟΚ, και μάλιστα πρώτης γραμμής, δεν αποκλείουν αυτό το ενδεχόμενο. Κι ας λέει τα αντίθετα ο κ. Ξεκαλάκης. Πάντως, ο γραμματέας του ΠΑΣΟΚ είναι λίγο πιο προσεκτικός. Κρατάει πισινή. Αναφέρει ότι δεν υπάρχει πιθανότητα συνεργασίας «μ' αυτόν τον ΣΥΡΙΖΑ». Με έναν άλλον ΣΥΡΙΖΑ όμως;